

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové, ve věci žalobce **P. O.**, bytem R. p. R., V. 6, zastoupeného Mgr. Janem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje** se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **1. 9. 2015**, č. j. **KUZL-51278/2015**, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 1. 9. 2015 č. j. KUZL 51278/2015 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Topola, advokáta se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 20. 7. 2015, č. j. R/D/151/20477/2015/Fo, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla Škoda RZ: X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť uvedeným vozidlem nezjištěný řidič stál dne 13. 1. 2015 v čase nejméně od 11:25 hod. do 11:35 hod. v obci Valašské Meziříčí na ul. Mostní v místě označeném dopravní značkou IP13c – „Parkoviště s parkovacím automatem“ bez dokladu o zaplacení parkovacího poplatku viditelně umístěného ve vozidle a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč podle § 125f odst. 3, § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a na náhradě nákladů správního řízení částku 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně vyšel z písemného materiálu Městské policie Valašské Meziříčí č. j. MěÚVM 08646/2015 ze dne 16. 2. 2015, sdělení spol. ERIKA, a. s. a z centrálního registru vozidel a uzavřel, že žalobce je provozovatelem vozidla Škoda, RZ: X (dále v rozsudku též jen „předmětné vozidlo“), že na den 13. 1. 2015 na 11:25 hod. nebylo na předmětné vozidlo uhrazeno parkovné formou služby SMS, že žalobce nezaplatil částku 500 Kč dle výzvy ani na ni nereagoval, že přestupek řidiče vozidla byla odložen, že byl ve věci vydán příkaz, proti kterému žalobce prostřednictvím svého zástupce podal včasný odpor bez bližšího vyjádření, že žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, že žalobce navrhl nařídít ústní jednání a ke svědecké výpovědi předvolat strážníky zasahující hlídky Městské policie Valašské Meziříčí a na základě podkladů obsažených ve spisovém materiálu bez nařízení ústního jednání rozhodl s tím, že odpovědnost za předmětný delikt je objektivní, tedy odpovědnost za výsledek, bez ohledu na zavinění. K obraně žalobce uvedl, že dle platného Nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012 je řidič povinen platný parkovací lístek umístit na viditelné místo za přední sklo vozidla tak, aby byly veškeré údaje uvedené na parkovacím lístku čitelné z vnějšku vozidla, což žalobce neučinil. Pokud se týká „krátkého odběhnutí od automobilu“, pak z oznámení přestupku a úředního záznamu se strážníci na místě zdrželi minimálně v čase od 11:25 hod. do 11:35 hod., což je jejich běžná praxe. Nařízení ústního jednání považoval správní orgán za nadbytečné s ohledem na obsah spisového materiálu (zvláště fotodokumentaci). Pokud se žalobce označil jako řidič vozidla, pak podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel silničního provozu na pozemních komunikacích, pokud je zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, ledaže se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt, což se nestalo.

K odvolání žalobce žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že plně odkázal na odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud se týká námitky nedostatečné lhůty k doplnění odvolání s tím, že stanovená lhůta byla zcela adekvátní a žalobce v ní reagoval na výzvu správního orgánu I. stupně a k odvolací námitce žalobce o nenařízení ústního jednání uvedl, že primární zásadou správního řízení je zásada zakotvená v § 15 odst. 1 s. ř. s tím, že nařízením ústního jednání (§ 49 odst. 1 s. ř.) může být tato zásada prolomena, ale není generální povinností správního orgánu. Jednání se nařizuje buď v případech, kdy tak výslovně stanoví zákon (pak je to povinnost správního orgánu), nebo tehdy, je-li to nezbytné k splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (pak je to na uvážení a gesci správního orgánu, který není ani vázán případným návrhem účastníka na nařízení ústního jednání). Správní orgán I. stupně přezkoumatelně ve svém rozhodnutí uvedl, proč ústní jednání neprovedl a žalobce ani neuvedl žádné konkrétní důkazy a důvody, pro které by měl správní orgán oprávněný předpoklad nařídit ústní jednání, ač mu to správní řád nenařizuje.

B. Žalobní tvrzení

Žalobce namítal, že:

- 1) řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku s tím, že pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, měl správní orgán povinnost pokračovat v šetření přestupku, když jen takový postup by byl konformní s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu a odůvodňoval by následné odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Jelikož tak správní orgán nepostupoval, je jeho závěr o odložení přestupku předčasný. Dále uvedl, že prostá výzva provozovateli vozidla ke sdělení jména řidiče dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nemůže nahradit autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče (§ 10 odst. 4 zákona o silničním provozu) s tím, že pokud by správní orgán žalobce ke sdělení totožnosti řidiče řádně vyzval, žaloby by mu totožnost řidiče sdělil, pokud však správní orgán žalobce ke sdělení totožnosti řidiče nevyzval, pak sice nezjistil skutečnosti rozhodné pro zahájení řízení proti určité osobě, avšak v důsledku vlastní pasivity a postupu v rozporu s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu;
- 2) žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, čímž došlo ke zkrácení žalobce na jeho procesních právech dle čl. 6 odst. 1, odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, to za situace, kdy žalobce žádal nařízení ústního jednání již ve vyjádření ze dne 25. 6. 2015, stejně tak absenci ústního jednání namítal v odvolání, když obviněný ze spáchání jiného správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku (a odkázal na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. 15 A 14/2015 a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 30 A 56/2014. Dále uvedl, že i kdyby správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení, a pokud bylo rozhodnutí správního orgánu opřeno o důkazy provedené bez přítomnosti žalobce, pak byl žalobce opět krácen na svém právu na spravedlivé řízení (a dokázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, sp. zn. 57A 51/2014) a správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, přičemž žalobce měl zájem účastnit se dokazování, resp.

ústního jednání, když z jeho vyjádření vyplynulo, že vozidlo řídil on a jako pachatel přestupku mohl sdělit správnímu orgánu více informací s tím, že skutečnost, že za oknem vozidla není parkovací lístek není rozhodná, když řidič vozidla popíral, že by neměl parkovací lístek zakoupen a vnesl tak do případu nové informace a správní orgán měl provést dokazování za přítomnosti řidiče vozidla, kde by se jasně ukázalo, zda byl spáchán přestupek a tím pádem, zda vůbec mohlo dojít ke spáchání správního deliktu;

- 3) ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl dostatečně popsáno místo spáchání přestupku, když ulice Mostní ve Valašském Meziříčí je dlouhá přibližně 300 metrů a parkování v této ulici je upraveno různými dopravními značkami a vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích této ulice bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku jasně specifikoval místo spáchání přestupku a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám žalobce uvedl následující:

- 1) správní orgán postupoval v intencích předvídaných zákonem o silničním provozu, když poté, co správní orgán obdržel oznámení od Městské policie Valašské Meziříčí, zaslal žalobci výzvu k uhrazení určené částky i s poučením týkajícím se dalšího postupu, přičemž žalobce na výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval, a protože správní orgán neměl bližší indicie o podezřelém řidiči vozidla, podezření o spáchání přestupku odložil s tím, že výzvu k podání vysvětlení dle § 60 přestupkového zákona by musel aplikovat tehdy, pokud by žalobce na výzvu reagoval a sdělil, kdo vozidlo na místě bez parkovacího poplatku zaparkoval, což se nestalo a správní orgán tak k takovému postupu neměl legitimní důvod ani podklad s tím, že žalobci, který v žalobě tvrdí, že řidičem byl on, nic nebránilo tuto skutečnost na základě výzvy správního orgánu sdělit;
- 2) správní orgán nebyl povinen nařizovat ústní jednání a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015 (bod 19) a dále na str. 3 žalobou napadeného usnesení s tím, že správní orgán měl dostatek podkladů rozhodnout o správním deliktu provozovatele vozidla i bez ústního jednání;
- 3) výrok rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu je dostatečný, konkrétní a nezaměnitelný s jiným správním deliktem a nevyvolává pochybnost o tom, že žalobce nese odpovědnost za předmětný správní delikt.

D. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 19. 2. 2015 bylo na Městský úřad Valašské Meziříčí doručeno oznámení přestupku č. j. MěÚVM 08649/2015 Městské policie Valašské Meziříčí, dle kterého se podává, že se dne 13. 1. 2015 v době 11:25 až 11:35 hod. nezjištěný pachatel ve Valašském Meziříčí na ul. Mostní stál osobním motorovým vozidlem Škoda, RZ: X v rozporu s dopravním značením IP 13c (nezaplacení parkovacího poplatku), čímž porušil § 4 písm. c) zák. 361/2000 Sb. K oznámení byly připojeny listiny, a to:

- úřední záznam strážníka D. T., kde je zaznamenán průběh kontroly,

- průpis výzvy pro nepřítomného řidiče motorového vozidla ze dne 13. 1. 2015, ze kterého se podává, že skutek označený v oznámení přestupku,
- mapa části města Valašské Meziříčí (ze serveru mapy.cz), ze které podává zakres provedený strážníkem D. T. místa parkování předmětného vozidla a umístění dopravní značky IP 13c,
- potvrzení spol. ERIKA, a. s. ze dne 16. 2. 2015, ze kterého se podává, že na den 13. 1. 2015 11:25 na vozidlo RZ: X nebylo uhrazeno parkovné v zóně formou služby SMS Parking,
- fotodokumentace (celkem 4 ks barevných fotografií), ze kterých se podává zachycení stojícího vozidla Škoda RZ: X, a to na silnici v místě vyhrazeném evidentně pro parkování (3 ks fotografií – z boku, zepředu a zezadu) a 1 ks zachycující vjezd do ulice s dopravní značkou příkazný směr jízdy, cyklostezka a zóna s dopravním omezením (IP 25).

Ze správního spisu se dále podává, a to z karty vozidla RZ X, že žalobce byl v období 16. 1. 2013 až 9. 3. 2015 (datum vyhotovení karty) evidovaným provozovatelem a vlastníkem předmětného vozidla. Výzvou ze dne 10. 3. 2015 č. j. R/D/69/08649/2015/Fo správní orgán I. stupně vyzval žalobce k zaplacení částky 500 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu do 15ti dnů od doručení s odkazem na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s tím, že ve výzvě je uveden skutek ze dne 13. 1. 2015 a adresát byl poučen mj. o možnosti sdělit písemně příslušnému správnímu orgánu osobu řidiče, která v předmětné době skutečně řídila provozované vozidlo. Uvedená výzva byla doručena žalobci do vlastních rukou dne 12. 3. 2015, jak se podává z příslušné doručenky. Na výzvu nebylo nijak reagováno. Následně správní orgán I. stupně dne 20. 4. 2015 odložil věc, aniž by zahájil řízení o přestupku pro uvedený skutek, neboť nezjistil do šedesáti dnů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Do správního spisu byla založena fotografie ústí Mostní ulice ve Valašském Meziříčí pořízená z www.google.com/mapmaker dne 20. 4. 2015, ze které se podává, že při vjezdu do ulice Mostní je umístěno dopravní značení IP 13c. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 20. 4. 2015 pod č. j. R/D/151/20477/2015/Fo příkaz dle § 10 a § 11 s. ř., kterým uznal žalobce vinným ze spáchání jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu za to pokutu ve výši 1.500 Kč, proti tomuto příkazu podal žalobce včasný neodůvodněný odpor a založil do spisu plnou moc pro zastupování společností FLEET Control, s. r. o. Správní orgán I. stupně poté sdělil žalobci a jeho zástupci, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a umožnil žalobci se s nimi seznámit. V návaznosti na uvedené sdělení žalobce podáním ze dne 25. 6. 2015 popřel, že by dne 13. 1. 2015 zaparkoval a nezakoupil parkovací lístek, když tento si kupuje i v případě, že jen krátce odběhne od vozidla, jako v tomto případě, při respektování právních předpisů a navrhl v případě pochybností nařídit ústní jednání a ke svědecké výpovědi předvolat strážníky zasahující hlídky Městské policie Valašské Meziříčí. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ve věci. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání, kde požádal o poskytnutí lhůty k jeho doplnění a zaslání kopie podstatných částí spisu (protokolu o ústním jednání a kopii provedených listinných důkazů), usnesením ze dne 10. 8. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad odvolání, přičemž žalobce odvolání doplnil podáním ze dne 17. 8. 2015 tak, že opětovně popřel, že by zaparkoval bez úhrady parkovného, neboť respektuje právní předpisy a namítl, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, kdy měl zájem se účastnit dokazování, jehož provádění v rámci ústního jednání očekával. Poté byl spis předložen žalovanému k rozhodnutí o odvolání.

E. Relevantní právní úprava

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla a osoba, které provozovatel svěřil vozidlo, s výjimkou, kdy provozovatelem vozidla je zpravodajská služba, jsou povinni na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona; tímto ustanovením není dotčeno ustanovení zvláštního právního předpisu.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

F. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, když žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný výslovně s rozhodnutím bez jednání souhlasil.

Ad 1) K námitce zahájení správního řízení o správním deliktu v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu

Z obsahu správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně poté, co obdržel oznámení přestupku na nezjištěného pachatele s příslušnými listinami, doručil žalobci (provozovateli a vlastníku předmětného vozidla dle karty vozidla) výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž na uvedenou výzvu nebylo ze strany žalobce nijak reagováno, následně správní orgán I. stupně odložil věc, aniž by zahájil řízení o přestupku z důvodu nezjištění konkrétní osoby přestupce. V rámci vyjádření v průběhu správního řízení, žalobce popíral, že by zaparkoval dne 13. 1. 2015 a nezakoupil si parkovací lístek. Poprvé uvedené sdělil správnímu orgánu I. stupně až v podání ze dne 25. 6. 2015.

Výkladem ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45 (uveřejněném na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Ze systematiky zákona o silničním provozu vyplývá, že nejprve musí být zjišťován pachatel přestupku. Existuje-li bezprostředně po zjištění přestupku osoba podezřelá z přestupku, je jí při splnění zákonných podmínek umožněno projednání věci v blokovém řízení. Pokud věc neskončí projednáním v blokovém řízení, následuje zahájení přestupkového řízení s podezřelým z přestupku. Skončí-li poté přestupkové řízení zastavením řízení, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchaní skutku prokázáno, je zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Výzva provozovateli vozidla podle § 125h zákona se v takovém případě nevydává, neboť totožnost řidiče byla po zjištění přestupku známa. Oproti tomu v případě, kdy bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku není totožnost řidiče známa a není ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení, přistoupí správní orgán k vydání výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, v níž provozovatele vozidla vyzve k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení a poučí jej o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud pachatele přestupku nelze ztotožnit a ani indicie obsažené v podkladech pro zahájení přestupkového řízení nenasvědčují tomu, že by pachatelem přestupku mohla být určitá osoba, nelze s takovou osobou věc projednat v blokovém řízení. Ekvivalent odpovídající blokové pokutě je v takovém případě nabídnut k úhradě provozovateli vozidla ještě před samotným zahájením řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu adresovaná provozovateli vozidla tak de facto představuje obdobu blokové pokuty pro obviněného z přestupku; vydává se [při splnění ostatních podmínek dle § 125h odst. 1 písm. a) a c) zákona] jen v případech, kdy bezprostředně po spáchaní přestupku není ani z podkladů pro zahájení přestupkového řízení zřejmé, kdo mohl být řidičem vozidla a vůči komu vést přestupkové řízení, a není tak možné s osobou podezřelou z přestupku věc projednat v blokovém řízení. Pouze v případě, že by totožnosti řidiče vozidla známa nebyla a ani by nebyla zřejmá

z podkladů pro zahájení přestupkového řízení, bylo na místě vydání výzvy provozovateli vozidla podle § 125h zákona.

Žalobce učinil v žalobě sporným to, zda správní orgán mohl zahájit řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění osoby přestupce. Takovým náhled žalobce na postup správního orgánu však krajský soud nepovažuje za správný. Správnímu orgánu bylo spáchání přestupku oznámeno oznámením ze dne 16. 2. 2015 s tím, že pachatel nebyl zjištěn, neboť řidič osobního vozidla nebyl přítomen a byla mu zanechána výzva Městské policie Valašské Meziříčí pro nepřítomného řidiče, jak se podává z úředního záznamu ze dne 16. 2. 2015 a z průpisu výzvy pro nepřítomného řidiče motorového vozidla ze dne 13. 1. 2015. Správní orgán, poté, co zjistil provozovatele a vlastníka předmětného vozidla, jej vyzval k tomu, aby sdělil údaje o osobě, která měla předmětné vozidlo v inkriminované době řídit (resp. zaparkovat v místě placeného parkování). Učinil tak výzvou dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Takovému postupu nelze nic vytknout, neboť z popisu skutku se podává, že byly splněny podmínky § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu (jednalo se o neoprávněné stání, porušení povinnosti řidiče vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu) a současně správní orgán bezprostředně po spáchání přestupku neznal totožnost řidiče vozidla, která nebyla známa ani z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a porušení povinnosti bylo možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Správní orgán tak postupoval v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Skutečnost, že neučinil výzvu dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, na uvedeném závěru ničeho nemůže změnit, neboť žalobce byl jako provozovatel a vlastník vozidla řádně vyzván ke sdělení údajů o totožnosti osoby řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Správní orgán I. stupně tak dle závěru krajského soudu vyvinul dostatečnou snahu zjistit řidiče předmětného vozidla, když se provozovatele vozidla (žalobce) dotázal výzvou dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, kdo v inkriminovanou dobu vozidlo řídil. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval. Správní orgán měl tedy dány všechny podmínky pro odložení věci, aniž by zahájil řízení o přestupku, když neměl relevantní informace o skutečném řidiči předmětného vozidla v inkriminované době, tak jako měl všechny podklady proto, aby zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Úvahy žalobce, že pokud by obdržel výzvu dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, byl by uvedl jméno řidiče vozidla, jsou poněkud hypotetické a účelové, neboť až do vyjádření ke spisu ze dne 25. 6. 2015 se žalobce k této otázce nijak nevyjadřoval.

Z výše uvedených důvodů považuje krajský soud tento žalobní bod za nedůvodný.

Ad 2) K námitce nenařízení ústního jednání

Žalobce dále brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně nenařídil při projednání správního deliktu ústní jednání, ačkoliv o to žalobce žádal ještě před vydáním rozhodnutí. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce popřel,

že by v inkriminovanou dobu parkoval bez zakoupení parkovacího lístku s tím, že tento si kupuje i v případě, kdy jen krátce odběhne od automobilu. V případě pochybností navrhl nařízení ústního jednání a výslech strážníků zasahující hlídky Městské policie Valašské Meziříčí.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu je doposud jednotná v tom, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. např. rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, č. j. 3 As 32/2004 - 53, č. 852/2006 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, oba uveřejněné na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40 pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že pro naplnění požadavků kladených na smluvní státy čl. 6 Úmluvy postačuje, když je ústní jednání provedeno (resp. umožněno) ve fázi soudního přezkumu. Je to především nezávislý a nestranný soud, u něhož je nutné, aby měl obviněný možnost jej bezprostředně seznámit se svou kauzou a prezentovat před ním osobně svou obranu. K závěru, že záruky podle čl. 6 Úmluvy se vztahují primárně na fázi soudního přezkumu správních rozhodnutí, dospěl již dříve Ústavní soud [nález sp. zn. Pl. ÚS 28/98 ze dne 23. 11. 1999 (N 161/16 SbNU 185; 2/2000 Sb.)]. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 (uveřejněném na www.nssoud.cz) pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. V řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o němž jde i v nyní posuzované kauze, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k těmto závěrům se Nejvyšší správní soud opakovaně přihlásil - srov. rozsudky ze dne 16. března 2016, č. j. 1 As 277/2015 - 33 a č. j. 1 As 166/2015 - 29, dále ze dne 29. března 2016, č. j. 1 As 7/2016 - 30, ze dne 6. dubna 2016, č. j. 3 As 260/2015 - 58 a ze dne 7. dubna 2016, č. j. 5 As 122/2015 - 18).

V posuzované věci základem pro rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla byli písemnosti předložené správnímu orgánu Městskou policií Valašské Meziříčí, a to hlavně úřední záznam strážníka Dušana Talaše, průpis výzvy pro nepřítomného řidiče motorového vozidla ze dne 13. 1. 2015, mapa části města Valašské Meziříčí (ze serveru mapy.cz), potvrzení spol. ERIKA, a. s. ze dne 16. 2. 2015 a fotodokumentace (celkem 4 ks barevných fotografií). V případě průkaznosti uvedených listinných důkazů by se jednalo o důkazy dostačující ke správnému závěru o skutkovém stavu a nebylo by třeba ústní jednání nařizovat či doplňovat důkazy. Správní orgán si však musel být vědom, že v posuzované věci tyto listinné důkazy spolehlivý podklad pro učinění závěru o skutkovém stavu nepodávají, neboť do správního spisu založil mapu části ulice Mostní ve Valašském Meziříčí, pořízenou dne 20. 4. 2015 v 10:56 hod. z portálu www.google.com/maps, ze které se podává, že na počátku daného úseku ulice Mostní je vedle značky „přikázaný směr jízdy“ a značky IP 25 „zóna s dopravním omezením“ umístěna značka IP 13c. Z fotodokumentace připojené Městskou policií Valašské Meziříčí k oznámení přestupku však tato skutečnost nevyplývá. Na uvedených fotografiích je zachyceno vozidlo RZ X stojící v místě vyznačeném bílými pruhy pro parkování. Z uvedených fotografií však nelze seznat, kde začíná placená zóna parkování, jejíž začátek je určen právě značkou IP 13c, když z první fotografie, která by měla tuto skutečnost prokazovat, nelze dovodit umístění značky IP 13c v sousedství značky „zóna“, jak se podává z mapy ze dne 20. 4. 2015. Vedle značky „zóna“ se totiž žádná

taková značka na uvedené fotografii pořízené Městskou policií Valašské Meziříčí nenachází. Tato fotografie je totiž evidentně pořízená jindy než 13. 1. 2015. K takovému závěru veden krajský soud jednak to, že na ostatních třech fotografiích je uvedeno datum jejich pořízení, dále porovnáním této první fotografie s mapou ze serveru www.google.com je patrné, že se na ní nenachází bílé značení parkovacích míst, ačkoliv na pozdější mapě již takové značení hned zpočátku zobrazeného úseku ulice Mostní je patrné. Z ostatních listin založených ve spise pak není zřejmé, od kdy je daný úsek ulice Mostní označen dopravní značkou IP 13c a na jaký úsek se tato značka vztahuje. Z poslední fotografie pořízené strážníky lze sice seznat, že se za předmětným vozidlem nachází nějaká dopravní značka ve větší vzdálenosti a že od této značky po umístění předmětného vozidla není umístěná jiná dopravní značka, nelze však dovodit, o jakou konkrétní dopravní značku se jedná. Pozdější její zobrazení na mapě pořízené ze serveru www.google.com na důkazním nedostatku nemůže ničeho změnit, neboť se jedná o stav zachycující místní úpravu parkování ke dni 20. 4. 2015, tedy o více jak tři měsíce později od data 13. 1. 2015. Navíc ze třetí a čtvrté fotografie se podává, že za stěračem předmětného vozidla se nachází nějaký lístek, aniž by bylo patrné, zda se jedná o výzvu nepřítomnému řidiči či o lístek parkovací apod.

Za popsané situace pak správní orgán měl ústní jednání nařídit a k němu předvolat zasahující strážníky k tomu, aby byl řádně objasněn skutkový stav věci.

Z výše uvedených důvodů považuje krajský soud tento žalobní bod za důvodný.

Ad 3) K námitce nedostatečného popisu místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně

Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl dostatečně popsáno místo spáchání přestupku, když ulice Mostní ve Valašském Meziříčí je dlouhá přibližně 300 metrů a parkování v této ulici je upraveno různými dopravními značkami.

V usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 (uveřejněném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 (uveřejněném na www.nssoud.cz) pak uzavřel, že vadu výroku správního orgánu I. stupně, ze kterého nevyplývá, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, nelze překonat s poukazem na dokumenty (fotografie) ve spisu, jimiž byl proveden důkaz listinou. Závěr o tom, kde přesně se skutek stal, není možné činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.

Uvedené závěry aprobuje pro své rozhodnutí též krajský soud se zdůrazněním, že uvedené závěry je třeba aplikovat vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci. V této souvislosti totiž není bez významu

skutečnost uvedená již výše, tedy, že ve správním spise založené fotografie nedokládají skutečnost, že by žalobce v uvedený den stál v místě zpoplatněného parkování (označené dopravní značkou IP 13c) a mapa doplněná o údaje strážníky (ze serveru www.mapy.cz) či následně do správního spisu doplněná mapa až tři měsíce poté, co měl být správní delikt spáchán, nemůže tuto vypovídající nedostatečnost odstranit. Není tak dán soulad mezi výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a listinami založenými ve spise a tento nesoulad (nejasnost) správní orgány ve správním řízení neodstranily jiným srovnatelně účinným způsobem.

V posuzované věci se jedná o správní trestání a je třeba, aby skutek byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání delikventa, které jsou rozhodné pro závěr, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo ve výroku uvedeno, že žalobce jako provozovatel vozidla Škoda, RZ: X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť uvedeným vozidlem nezjištěný řidič stál dne 13. 1. 2015 v čase nejméně od 11:25 hod. do 11:35 hod. v obci Valašské Meziříčí na ul. Mostní v místě označeném dopravní značkou IP13c – „Parkoviště s parkovacím automatem“ bez dokladu o zaplacení parkovacího poplatku viditelně umístěného ve vozidle. V uvedeném rozhodnutí však není blíže specifikované místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice M.“.

Z výroku správního orgánu I. stupně tak nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal. Nelze tak posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno (to vše zvláště za situace, kdy tomu ani neodpovídají stěžejní důkazy v podobě pořízené fotodokumentace).

Z výše uvedených důvodů považuje krajský soud tento žalobní bod za důvodný.

G. Závěr

Lze tedy shrnout, že žalovaný pochybil, pokud nenařídil ve věci ústní jednání, stejně tak pochybil, pokud ve výroku rozhodnutí nespecifikoval dostatečně přesně, kde konkrétně předmětné vozidlo stálo dne 13. 1. 2015 v době porušení povinnosti parkování v místě se zpoplatněným parkováním.

Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku.

H. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně úspěšný žalobce má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 11.128 Kč sestávajících:

- ze zaplaceného soudního poplatku ze žaloby ve výši 3.000 Kč,

- z odměny za zastoupení advokátem ve výši 6.200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem 600 Kč za výše uvedené úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 1.428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť advokát žalobce je plátcem uvedené daně.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř. per analogiam.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 21. února 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu